

СВІТЛЯЦЯ

ДОДАТОК ДО ГАЗЕТИ "ДОНІЦЬКА ПАМОРАНЬ ПЕРЕМІ" №2 2015 (53)

для студентів ДОНІЦЬКА

Шановні студенти, викладачі, співробітники!

Наближається 70-річчя Великої Перемоги. Вітаємо усіх зі святом!

Багатьох визволителів уже нема на цьому світі, серед них наші рідні. Але ми ніколи не забудемо їхнього героїзму, завжди будемо пам'ятати їх подвиг заради миру. Світла їм пам'ять у віках!

*Я порою себя ощущаю связанной
Между теми, кто жив и кто
отнят войной...
Нет, ничто не забыто, нет,
никто не забыт,
Даже тот, кто в безвестной
могиле лежит.*

Ю. Друнина

Фененкова Вікторія, гр. ГКЗ-4

"Мій дідусь - Віктор Пантелеймонович Мілокум. Був начальником штабу цивільної оборони, учасником Великої Вітчизняної війни. Має бойові нагороди.

Був у житті дідуся такий випадок: в одному з районів зосередилися великі сили противника. Німці не підпустили штурмовиків до об'єкта. Полетів мій дідусь. Вирішив діяти швидко, чітко, взяти німця на переляк, не дати йому отямитися. Зайшли в тил з боку сонця. І тут на німецьку техніку посилався удар за ударом. Але літак втратив потрібну висоту і потрапив під зенітний обстріл. Уся кабіна наповнилася бензином, паливо увібралося в одяг. Достатньо були іскри, щоб літак вибухнув у повітрі. Перестрибнувши через населений пункт, машина сіла на "череву". Сильний поштовх - і луснули ремені. Дідусь тоді потрапив до санбату. Після лікування знайшов свій полк, йому знову дали літак, допустили до бойових вильотів. Він мужньо продовжував бити ворога і в своєму, і в чужому небі, поки одним травневим днем не прийшла до людей очікувана Перемога".

Селех Владислав, гр. ГКЗ-4

"Одного разу, шукаючи ковдру в шафі, я почув дзвін металу. Розсунувши одяг, побачив кітель, мабуть, з двома десятками медалей. Я ніколи не замислювався, що мій дід Кирило воював, що він Герой!

Коли я запитав, дідусь не дуже охоче розповідав про війну. Зараз я розумію, що йому було тяжко згадувати ті страшні часи. Багато фронтових друзів дідуся загинули, а рідний дим згорів.

Початок війни дід зустрів 17-річним хлопцем на Чернігівщині. Більшість мешканців села евакуювалися. У тій метушні дідусеві та його сусіду Андрію вдалося підробити рік народження та піти до військового училища. Через півроку вони потрапили на фронт.

На жаль, дідусь не відвойовував своє село, але на його кітелі є медалі за звільнення Києва, Варшави та Праги. Перемогу він зустрів саме у Празі. Повертаючись додому, дідусь познайомився з молодою дівчиною - це була моя майбутня бабуся.

Дідусь хотів забути усі жахи війни, тому я більше не питав його про події тих часів. Пошана переможцям та вічна пам'ять!"

Сотникова Вікторія, гр. ГКЗ-4

"На жаль, у моїй родині вже не залишилося живих ветеранів, та я завжди буду пам'ятати про подвиги моїх прадідусів і прабабусь.

Мій прадідусь Сашко двічі потрапив у полон до німецько-фашистських загарбників, але йому вдалося вибратися звідти.

У полоні довелося важко... Військовополонені готові були вбивати один одного за помій та цвілий хліб. Щоб вижити, моєму дідусеві доводилося їсти черв'яків.

Моя прабабуся Тоня гнала отару овець з Уралу на Кавказ, коли була зовсім юною дівчиною. Вона взяла на себе відповідальність за маленьких сестер.

Дід Сашко та бабуся Тоня познайомилися, коли приїхали відновлювати Донбас. Мою прабабусю Ганну німці примушували рити окопи, її навіть хотіли вбити. На щастя, партизани врятували тих, кого не встигли розстріляти фашисти.

Моїм рідним довелося пережити страх, голод, холод і самотність, але в їх серцях завжди була Вітчизна, яка надавала сил рухатися вперед.

Я пишаюся тим, що мої пращури зробили величезний внесок для нашого мирного життя - життя без фашизму та поневолення".

Шамсутдинова А. И., гр. АР-37г

"Просматривая семейные альбомы с пожелтевшими от времени фотографиями, папа часто рассказывал мне про своего деда. Мой прадед, Шамсутдинов Тагир Ибрагимович, был простым рядовым, но несмотря на то, что он не совершал каких-либо невероятных подвигов, его вклад в победу неизмерим, как и вклад любого другого человека-участника Великой Отечественной войны. Все солдаты, независимо от наград и почестей - Герои своей страны.

Мой прадед родился в Пензе, но в годы войны жил в деревне Пенно Новгородской области. В начале войны он работал в колхозе, а осенью 1942 г. ушёл на фронт добровольцем. Боевое крещение получил под городом Старая Русса. Будучи в рядах Советской Армии, получив многочисленные ранения, вместе со своим полком дошёл до Германии.

После окончания войны мой прадед приехал в г. Макеевку, где велись работы по восстановлению шахт и инфраструктуры города. Он работал на шахте 13-бис Советского района, которая перед оккупацией была разрушена и затоплена.

Война - это всегда боль, потери и разрушения. Это отражается как на государстве, так и на судьбе каждого человека, который пережил все тяготы этого времени.

Мы должны быть благодарны всем, кто воевал за нашу Родину, тем, кто подарил жизнь нашим родителям и нам, тем, кто смог выстоять в тяжёлых испытаниях войны и одержать эту Великую Победу!

Время быстро движется вперёд, но в нашей памяти всегда будут имена людей, которые совершали подвиги ради жизни, мира, свободы и независимости родной земли".

Открытки времён ВОВ (подготовил студ. гр. Ар-37г Зых Н.Д.)

Василянська Христина, гр. ГКЗ-4

"Я і моя молодша сестра знаємо багато про війну з розповідей бабусі, тому війна для мене - це не просто певний період в історії, а насамперед гіркі спогади і сльози на її рідних щокках.

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, моїй бабусі було двадцять чотири роки, вона була заміжня, мала трьох маленьких дітей. І палко кохала свого чоловіка.

Бабуся народилася і жила в Польщі. Від початку війни родина переїхала на Західну Україну, у село Лопушня. Незабаром ця територія була окупована фашистами. У село прийшли німці. Почалося страшно, тяжке, голодне життя. Щоб вижити, люди їли гнилу картоплю, заварювали кропиву, траву. Фашисти жорстоко знущалися над місцевими жителями. Бабусі на власні очі довелося бачити, як фашисти розстрілювали людей. Вона розповідала, що ночами приходили партизани, і місцеві жителі віддавали їм теплий одяг, ділилися їжею.

Страшні події воєнних років бабуся пам'ятала завжди".

Халімон Тамара, гр. ГКЗ-4

"Я пишаюся тим, що в моїй родині багато учасників бойових дій у Великій Вітчизняній війні.

Мій рідний прадідуся - Полдоворнянц Микола Петрович - народився 1919 р. у нашому рідному м. Макіївка. Усі його нагороди порахувати важко. Серед них: орден Червоної Зірки, орден Вітчизняної війни, "За мужність", медалі "За взяття Кенігсберга", "За перемогу над Німеччиною у ВВВ" та ін.

Ми, нащадки цих героїв, пам'ятаємо про подвиги наших рідних, перегортаємо старі фотокартки, розповідаємо на родинних зустрічах різні кумедні випадки з життя прадідів та свято оберігаємо їх нагороди".

Кашеева О. К., гр. Ар-37г

"Из воспоминаний моей бабушки Ольги Николаевны:

"Война застала меня с моей семьей в селе Карпиловка Черниговской области. Мне было всего 4 года, но я до сих пор помню все события в мельчайших подробностях. Больше всего на свете я хотела, чтобы мой папа вернулся домой, взял меня на руки, прижал к сердцу. Но такую картинку я могла видеть только во снах. Когда слышала шаги у дома, я, вопреки инстинктам и запретам мамы, выбегала на улицу в надежде увидеть его. Но я зря напрягала глаза: горизонт по-прежнему был пуст. Ожидание стало невыносимым. Письма с войны стали приходиться всё реже. И однажды пришло последнее. Сквозь всхлипывание сестры были слышны обрывки фраз из письма: "Вы должны собрать все оставшиеся силы, чтобы жить... Я вас люблю... Берегите друг друга...".

Война стала для меня личной трагедией. Я поняла, что нет ничего более ценного, чем Жизнь!"